U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce Ing. K. Č.**, zastoupeného advokátkou Mgr. Ivou Čackou Pavlíkovou, Myslbekova 15/683, 160 00 Praha 6 - Hradčany, proti **žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu** (dříve Ministerstvu dopravy a spojů), Klimentská 27, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 2. 2000, č. j. 109019/99 - 603,

t a k t o :

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 6. 4. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů ze dne 8. 2. 2000, č.j. 109019/99 – 603, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů, Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha ze dne 21. 5. 1999, č. j. 122 486 – 99/631/Sek/G, kterým bylo vyhověno návrhu S. T. a.s. jako poskytovatele telefonní služby a žalobci jako účastníku telefonní stanice, instalované na adrese B., P., byla na základě § 8 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb. uložena povinnost zaplatit dlužné telekomunikační úhrady za konkrétně uvedená měsíční zúčtovací období v celkové výši 312 262,10 Kč, úrok z prodlení ve výši 20% od 1. 11. 1998 do zaplacení a dále úhradu nákladů na upomínku. Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 5. 2000, č. j. 38 Ca 155/2000 – 17, věc postoupil Vrchnímu soudu v Praze jako soudu příslušnému k projednání žaloby.

Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů porušily zásadu materiální pravdy, když nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci, v rozporu se správním řádem postupovaly při hodnocení důkazů a nezabývaly se žalobcovými návrhy důkazů a rozhodly tak na podkladě nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce zejména namítá nedostatečná skutková zjištění a závěry správních orgánů obou stupňů o doručení vyúčtování telefonních služeb žalobci, o včasnosti a opodstatněnosti žalobcem uplatněných námitek proti vyúčtování. Žalovaný podle žalobce pochybil i při hodnocení znaleckého posudku předloženého žalobcem, když pominul jeho závěry dokladující reálnou možnost přístupu cizí osoby k částem domovního rozvaděče. Žalobce též namítal že správní orgány se nezabývaly výší úhrady, a že neexistují důkazy o tom, jakým způsobem měly být částky za sporná období protelefonovány.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že poskytovatel telefonní služby prokázal svoji pohledávku soupisem dlužných telekomunikačních úhrad, jednotlivými měsíčními vyúčtováními, upomínkami

s doručenkami, žalobce pak neprokázal, že by dlužné částky uhradil. S odkazem na příslušná ustanovení tehdy platného zákona o telekomunikacích, Telefonního řádu (vyhláška č. 108/1982 Sb.), občanského zákoníku a nařízení vlády č. 142/1994 Sb., týkajících se povinnosti telefonního účastníka platit stanovené úhrady popř. poplatky, splatnosti těchto úhrad a o uplatňování námitek proti účtu žalovaný popírá námitky žalobce a dovozuje zákonnost napadeného rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužnou úhradu ve výši 312 262,10 Kč s 20% úrokem z prodlení i postupu řízení, které jeho vydání předcházelo.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, v nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. V předmětné věci bylo přede dnem 1. 1. 2003 zahájeno řízení a byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, neboť obsahem žaloby byl návrh na přezkoumání rozhodnutí vydaného ústředním orgánem státní správy. Podle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (tedy podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu - § 65 a násl.). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s. To se však netýká věcí, o nichž má od 1. ledna 2003 jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení; v takových případech postupuje Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s.

V posuzovaném případě se věcně jedná o rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění pozdějších předpisů, když správní orgány rozhodovaly o telekomunikačních úhradách žalobce jako účastníka telefonní stanice ve správním řízení zahájeném na návrh poskytovatele telefonní služby, podle něhož žalobce řádně neplatil telekomunikační úhrady. Předmětem řízení je tak spor mezi poskytovatelem telefonní služby a účastníkem telefonní stanice o dlužnou telekomunikační úhradu a její výši. I když, na rozdíl od stávající právní úpravy, kdy poskytování telekomunikačních služeb je založeno na smluvním vztahu mezi uživatelem telekomunikační služby a jejím poskytovatelem, byl v době vzniku sporu vztah mezi uživatelem a poskytovatelem telekomunikační služby založen jiným způsobem (tj. zřízením telefonní stanice na základě přihlášky o účastnickou telefonní stanici) nemění tato skutečnost nic na tom, že jde o povinnost plnění za poskytnuté služby, tedy o povinnost uživatele platit za poskytnuté telefonní služby úhradu v rozsahu tehdy stanoveném Telefonním řádem (tj. měsíční základní sazby a hovorného) a o oprávnění poskytovatele telefonních služeb jen v takto stanoveném rozsahu úhradu požadovat; řízení o takovém právu je proto třeba považovat za věc spadající do práva soukromého. I když otázky řízení se řídí obecnými předpisy správního řízení, rozhodující význam pro posouzení charakteru věci je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věcí projednávaných podle novelizované části páté o. s. ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva.

Ochrana soukromých práv, které jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003. Soukromým právům je tak poskytována větší ochrana, neboť zatím co ve správním soudnictví soud provádí přezkum

správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti pouze takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, v řízení podle nové části páté o. s. ř. je povolán k tomu, aby v případě kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu odmítl, neboť žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. Tímto rozhodnutím bylo řízení ve správním soudnictví skončeno a soud v rámci poučení žalobce poučuje o následcích tohoto odmítnutí a o možnosti domáhat se novou žalobou rozhodnutí v občanském soudním řízení, v němž mu bude náležet větší ochrana jeho soukromých práv.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu; v takovém případě účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s.

V Brně dne 30. září 2003

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu